

*Pământ sfințit pentru a se uni cu Cerul**

Înaltpreasfințiile Voastre,
Preasfințiile Voastre,
Stimate Domnule Ambasador,
Stimați membri ai Corpului Diplomatic,
Stimate autorități locale,
Preacucernici și Preacuvioși Părinți,
Iubiți credincioși și credincioase,

Hristos a înviat !

Slujba punerii temeliei noii biserici este un eveniment mare și sfânt prin care cerem binecuvântarea și ajutorul lui Dumnezeu pentru edificarea unui locaș de cult.

Ea este mărturia credinței vii și jertfelnice a comunităților de români ortodocși care trăiesc și muncesc în această țară. Este dovada dorinței românilor de aici de a avea propriul locaș de cult, în care să se roage, să mulțumească și să primească harul lui Dumnezeu care vine din întâlnirea cu El. Iar biserica nouă pe care dorim s-o oferim Mântuitorului Iisus Hristos ca ofrandă a credinței, a hărniciei, a înțelepciunii, a priceperii și a dărnicii noastre va fi semn de binecuvântare asupra comunității respective și asupra orașului Madrid în care se va construi această biserică.

Biserica nu este doar casa noastră, ci mai ales *casa Domnului*, în care este prezent și lucrează Dumnezeu Cel în Treime lăudat. Acest adevăr a fost exprimat foarte plastic de marele gânditor creștin Origen, în secolul al II-lea al erei creștine, când a spus: „*Biserica este plină de Treime*”, iar

---

* Cuvântul Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la punerea pietrei de temelie a noii Catedrale Episcopale din Madrid - Spania, duminică, 18 aprilie 2010.

participarea la viața Bisericii este comuniune de iubire și viață cu Sfânta Treime. După Sfântul Grigorie de Nyssa, totul în Biserică este plin de Hristos Cel Răstignit și Înviat, deoarece „*Cel ce privește spre Biserică privește spre Hristos Care Se zidește și Se mărește pe Sine Însuși prin adăugarea celor ce se mântuiesc*” (Omilia 13 la Cântarea Cântărilor).

De aceea, Sfântul Apostol Pavel îl învață pe ucenicul său Timotei cum trebuie să se poarte „*în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului*” (cf. I Timotei 3, 15). Din aceasta înțelegem că Dumnezeu este pretutindeni prezent, dar în modul cel mai intens este prezent în biserica sau casa Sa, în care vede, ascultă, dialoghează cu cei ce Îl cheamă în rugăciune și lucrează toate cele ale îndumnezeirii noastre. Biserica este „*templul lui Dumnezeu, locașul sfânt, casă a rugăciunii (...) cerul pe pământ, în care locuiește Dumnezeul Cel ceresc*”, cum spunea Patriarhul Gherman al Constantinopolului¹. Noi cinstim, deci, spațiul sacru al bisericii și ne închinăm în fața locașului de cult, nu pentru că ar fi o realizare arhitectonică de excepție sau rodul unei inspirații, fie ea excepționale a constructorului, ci pentru că în ea este prezent și lucrător Însuși Dumnezeu, care o sfințește și o curățește „*ca s-o înfățișeze Sieși, Biserică slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă și fără de prihană*” (cf. Efeseni 5, 23).

Prin sfințirea locului noii biserici, se circumscrie, așadar, **un spațiu sacru al comuniunii dintre om și Dumnezeu**, dintre cer și pământ, ca loc pentru „*casa lui Dumnezeu*” și „*poarta Cerului*” (cf. Facere 28, 17). Prin această „*poartă a cerului*” intră în mod tainic Hristos-Împăratul Slavei în biserica Sa în care este mereu prezent prin Sfintele Taine săvârșite aici și dăruiește celor ce se roagă darurile Sale cerești.

---

¹ PG 98, 384 ; citat de P. Stăniloae, în *Spiritualitate și comuniune în Liturghia ortodoxă*, ed. IBMBOR, 2004, p. 56.

În slujba punerii pietrei de temelie a bisericii, piatră însemnată cu semnul sfintei cruci, se arată, de altfel, că s-a pus temelie acestui locaş de cult pe Însuşi Hristos Cel Răstignit şi Înviat, *Piatra cea din capul unghiului* (cf. Efeseni 2, 20), *Capul Bisericii şi Mântuitorul ei* (cf. Efeseni 5, 23).

În acest sens, Sfinţii Părinţi ai Bisericii au subliniat constant legătura dintre Biserica în calitate de locaş de cult şi Biserica înţeleasă ca Trup al lui Hristos. În cortul ridicat de Moise pe Muntele Sinai, ei au văzut, astfel, *atât imaginea sacră a locaşului bisericesc, cât şi modelul comuniunii tuturor în Hristos*. Aceasta arată că între cele două există o legătură profundă. Adunaţi în biserică, ne adunăm în Hristos, în comuniunea de iubire a Preasfintei Treimi. De altfel, în gândirea Sfântului Apostol Pavel, *„a se aduna în biserică”* înseamnă celebrarea Euharistiei, împărtăşirea cu Însuşi Trupul şi Sângele Domnului (cf. I Corinteni 11, 18). Aceasta arată unitatea credincioşilor într-un loc anume, care materializează şi face vizibilă unitatea lor în Trupul lui Hristos. Prin participarea, în biserică, la Sfânta Euharistie devenim un singur Trup cu Hristos, Trupul Său mistic, adică Biserica: *„Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este, oare, împărtăşirea (comuniunea) cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este, oare, împărtăşirea (comuniunea) cu trupul lui Hristos? Că o pâine, un trup, suntem cei mulţi; căci toţi ne împărtăşim dintr-o pâine”* (cf. I Corinteni 10, 16-17).

Intrând în spaţiul sacru al bisericii, participând la slujbele şi Sfintele Taine săvârşite în ea, împărtăşindu-se cu Trupul şi Sângele Domnului, credincioşii se întâlnesc în acelaşi Hristos, depăşind despărţirile dintre ei. Este o comuniune sincronică între credincioşii diferitelor comunităţi, dar şi una diacronică care leagă generaţiile între ele. Aşa cum frumos spune Părintele Dumitru Stăniloae: *„Toţi credincioşii din toate locaşurile bisericeşti se întâlnesc cu Hristos Cel permanent jertfit şi se*

împărtășesc de El, depășind timpul și spațiul variat în care se împărtășesc. Propriu-zis, această depășire a spațiului și timpului nu este o uitare de viața noastră în spațiu și timp, ci ridicarea ei în planul netrecător și deschis universalului. Responsabilitățile noastre impuse de timpul și de spațiul propriu al nostru și împlinite sau neîmplinite în ele devin responsabilități cu repercusiuni eterne și pentru toți”². Așa cum Hristos-Domnul a ridicat dincolo de timp și spațiu, „urmele” sau „amintirile” jerfei Sale pe cruce, așa vom ridica și noi, imprimate în ființele noastre, urmările vieții noastre.

Prezența unui locaș de cult ortodox românesc în Spania este, astfel, deodată *semn al identității și al deschiderii, al diversității și al comuniunii. Al identității noastre naționale și a deschiderii noastre europene, al diversității tradiției și al comuniunii în credință. Ea va constitui un reper spiritual stabil și sigur pentru toți românii care trăiesc aici într-un context socio-cultural diferit de cel de acasă, ajutându-i, în același timp, să suporte mai ușor consecințele depărtării de țara natală și să se integreze mai ușor în țara adoptivă.*

Prin intrarea în casa Domnului, prin închinarea la icoane, prin participarea la sfintele slujbe, prin dialogul cu Dumnezeu, credinciosul se sfințește. Se sfințește și, la rândul său, credinciosul sfințește întreaga creație. Căci biserica - locaș are rolul de a permanentiza harul lui Dumnezeu în viața omului iar oamenii credincioși simt cum în acest spațiu devin „împreună cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu” (cf. Efeseni 2, 19).

După cuvintele Sfântului Irineu de Lyon, Biserica a fost „sădită în lume ca un paradis” fiind centrul liturgic al creației, deoarece creația întreagă, universul sau cosmosul, se sfințește prin Biserică. Duhul Sfânt -

---

² „Biserica în sensul de locaș și de largă comuniune în Hristos”, în rev. *Ortodoxia*, nr. 3/1982, p. 343-344.

Sfințitorul, este Cel ce transformă creația în Biserică, întregul univers participând, prin Biserică, la pelerinajul umanității „*de la moarte la viață și de pe pământ la cer*” (Canonul Învierii). Biserica integrează deci întreaga diversitate a frumuseții lumii în vocația de îndumnezeire a omului. De aceea, chiar biserica în sensul de locaș de închinare exprimă sensul lumii, redându-i acesteia transparența și deschizând-o către taină, după cum spune Olivier Clément. În ea găsim frumusețea iubirii și bunătății dumnezeiești care se împărtășește celor ce îndrăznesc să intre în intimitatea prezenței Sale iubitoare.

De aceea, și rugăciunile citite la punerea temeliei noii biserici *sunt rugăciuni prin care cerem ajutorul și binecuvântarea lui Dumnezeu pentru a putea duce la bun sfârșit lucrarea de zidire a acestui locaș de cult*. Cântând împreună cu psalmistul: „*De n-ar zidi Domnul casa, în zadar s-ar osteni cei ce o zidesc; de n-ar păzi Domnul cetatea, în zadar ar priveghea cel ce o păzește*” (Psalmul 126, 1), noi recunoaștem că tot ceea ce avem, inclusiv șansa de a construi o nouă biserică, vine de la Dumnezeu Milostivul, Izvorul tuturor bunătăților.

În această lume secularizată, extrem de egoistă și de materialistă, marcată cel mai adesea de indiferentism spiritual, este din ce în ce mai greu să vezi în daruri pe Dăruitor, în cele ce ne înconjoară pe Cel ce ni le dăruiește. Or, prin rugăciunile adresate lui Dumnezeu, inclusiv în cadrul slujbei punerii pietrei de temelie a bisericii, noi conștientizăm și afirmăm că lumea este dar de la Dumnezeu, mijloc al comuniunii cu El și nu spațiu al urii sau al manifestării lăcomiei egoiste.

Ne-am rugat astăzi împreună ca Duhul Sfânt să vină și să binecuvinteze începutul acestei frumoase lucrări. Felicităm cu acest prilej pe Preasfințitul Părinte Episcop Timotei, al Episcopiei Ortodoxe Române

a Spaniei și Portugaliei, pe părintele paroh Teofil Moldovan, consiliul parohial și toată comunitatea ortodoxă românească din Madrid, harnică și misionară, luminată de evlavie creștină și simțire românească, pe toți ctitorii și ajutătorii viitorului lăcaș de cult, precum și pe toți clericii și credincioșii prezenți la acest eveniment sfânt și solemn de spiritualitate și demnitate creștină.

Ne bucurăm să putem spune că, iată, la mai puțin de trei ani de la înființarea Episcopiei Ortodoxe Române din Peninsula Iberică, numărul parohiilor de aici s-a dublat, semn al mării dumneavoastră evlavii și al dorinței de a avea în fiecare comunitate de români un preot și o parohie ortodoxă. De asemenea, știm că sunt și alte parohii care se pregătesc să înalțe câte un lăcaș de cult spre slava lui Dumnezeu (Alcala de Henares, Barcelona, Roquetas del Mar, Guadalajara, Alcasar de San Juan, Calatayud, Figueras, Castellion etc.). Acestea toate dau mărturie despre faptul că românii creștin ortodocși sunt statornici în credință și iubesc Biserica strămoșească iar preoții noștri își fac pe deplin datoria.

Desigur, toate aceste lucruri nu ar fi fost posibile fără ajutorul și sprijinul constant al Bisericii Romano-Catolice din Spania care a fost sensibilă la nevoile comunităților de români și care ne-a ajutat mult punând la dispoziția parohiilor noastre de aici locașuri de cult în care să ne putem aduna și oficia slujbe ortodoxe.

Totodată, dorim să mulțumim autorităților locale madrilene, către Primăria Madridului care a a concesionat acest teren parohiei ortodoxe române de la Madrid, precum și către Corpul Diplomatic Român care a înțeles rolul deosebit al Bisericii Ortodoxe Române în viața sutelor de mii de români care trăiesc în această parte a Europei.

Rugăm pe Hristos-Domnul, Cel Răstignit și Înviat, să vă ocrotească, să vă dăruiască ajutor sfânt și bună sporire în importanta lucrare de construire a Catedralei episcopale ortodoxe române din Madrid, mărturie peste veacuri a credinței și jertfelniciei tuturor închinătorilor și binefăcătorilor ei.

***

Întrucât ziua de astăzi, 18 aprilie 2010, a fost decretată zi de doliu național în România pentru memoria victimelor accidentului de avion din Rusia, între care s-a numărat Excelența Sa domnul Lech Kaczynski, președintele Poloniei, alți demnitari polonezi, inclusiv clerici ortodocși, gândurile noastre de compasiune se îndreaptă către poporul polonez, greu încercat de tragedia produsă la Smolensk. În aceste momente de durere și tristețe, exprimăm întregii națiuni poloneze - în numele ierarhilor, clerului și credincioșilor Bisericii Ortodoxe Române - sincerele noastre condoleanțe și rugăm pe Hristos Domnul, Cel înviat din morți, să odihnească în pace sufletele celor care au decedat și să mângâie familiile celor care și-au pierdut, într-un mod atât de tragic, pe cei apropiați.

†DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române